

Визначено порядки надання державним службовцям службового житла, а також компенсації витрат на проживання

Постанова Кабінетів Міністрів України від 18 липня 2012 року № 681 «Про надання державним службовцям службового житла, а також компенсації витрат на проживання та інших витрат у зв'язку з тимчасовим переведенням на іншу посаду державної служби до іншого населеного пункту» розроблена Нацдержслужбою України з метою реалізації Закону України від 17 листопада 2011 року № 4050-VI «Про державну службу».

Прийнятою постановою затверджено Порядок надання службового житла державним службовцям та Порядок надання державним службовцям у зв'язку з тимчасовим переведенням на іншу посаду державної служби до іншого населеного пункту службового житла або компенсації витрат на проживання та інших витрат.

Порядок надання службового житла державним службовцям визначає умови та механізм надання державному службовцю службового житла на час виконання ним службових обов'язків.

На відміну від старого порядку надання службового житла, що діє з 1988 року, новий дає право отримати службове житло всім державним службовцям.

Службовим житлом відповідно до Порядку є службове жиле приміщення державної або комунальної форми власності (квартири в жилих будинках квартирної типу різної поверховості, житлові будинки садибного типу, кімнати у гуртожитках, номери у готелях та інше жиле приміщення, що відповідає встановленим санітарним і технічним вимогам).

Відповідно до Порядку основними суб'єктами відносин є:

- суб'єкт призначення;
- державні службовці;
- виконавчі органи місцевого самоврядування.

Згідно з Порядком фонд службового житла формується за рахунок державної та комунальної форм власності.

Жиле приміщення державної форми власності включається до числа службових рішенням виконавчого органу місцевого самоврядування за місцезнаходженням приміщення на підставі подання суб'єкта призначення.

Жиле приміщення комунальної форми власності включається до числа службових рішенням виконавчого органу місцевого самоврядування за місцезнаходженням приміщення на підставі договору між суб'єктом призначення та виконавчим органом місцевого самоврядування.

Забезпечення державного службовця службовим жилим приміщенням здійснюються суб'єктом призначення.

З метою вирішення організаційних питань щодо надання державним службовцям службового житла, суб'єктом призначення утворюється житлово-побутова комісія.

Службове жиле приміщення надається державному службовцю, місце проживання якого зареєстроване в іншому населеному пункті, ніж той, у якому розташоване його місце роботи. Службове жиле приміщення не

надається, якщо державний службовець чи члени його сім'ї мають у своїй власності житло в населеному пункті, де знаходиться місце роботи.

Для одержання службового жилого приміщення державний службовець подає комісії заяву на ім'я керівника суб'єкта призначення.

Комісія здійснює попередній розгляд заяв та документів, які подали державні службовці для одержання службового житла.

Рішення про надання службового жилого приміщення або про відмову в його наданні приймає керівник суб'єкта призначення.

На підставі рішення про надання службового жилого приміщення виконавчий орган місцевого самоврядування видає ордер, який є підставою для вселення в надане службове приміщення.

Порядком визначені обставини за яких державний службовець та члени його сім'ї зобов'язані звільнити займане ними службове жила приміщення без надання їм іншого жилого приміщення, а саме:

одержання або придбання житла для постійного проживання у населеному пункті, в якому він працює;

припинення трудових відносин із суб'єктом призначення.

У разі відмови звільнити службове жила приміщення виселення проводиться в судовому порядку.

Не можуть бути виселені зі службового жилого приміщення без надання іншого жилого приміщення особи, зазначені у статті 125 Житлового кодексу Української РСР.

Порядок надання державним службовцям у зв'язку з тимчасовим переведенням на іншу посаду державної служби до іншого населеного пункту службового житла або компенсації витрат на проживання та інших витрат визначає механізм надання державним службовцям, що тимчасово переведені на іншу посаду державної служби до іншого населеного пункту, для запобігання або ліквідації наслідків стихійного лиха, епідемій, епізоотій, виробничих аварій, а також усунення інших обставин, які створили або можуть створити загрозу життю чи умовам життєдіяльності людей, відповідного службового житла або компенсації витрат на проживання з урахуванням їх сімейного стану та компенсації інших витрат, пов'язаних з переїздом до іншого населеного пункту.

Дія цього порядку покликана захистити права та інтереси державних службовців що тимчасово переводяться на іншу посаду державної служби до іншого населеного пункту, а як результат, сприяти якісному та ефективному виконання покладених на них завдання та функції.

Порядок передбачений частиною 5 статті 32 нового Закону України «Про державну службу», яка передбачає декілька специфічних моментів:

допускається тимчасове переведення державного службовця на іншу посаду державної служби, у тому числі до іншого населеного пункту, для запобігання або ліквідації наслідків стихійного лиха, епідемій, епізоотій, виробничих аварій, а також усунення інших обставин, які створили або можуть створити загрозу життю чи умовам життєдіяльності людей, якщо виконання відповідних посадових обов'язків не протипоказано державному службовцю за станом здоров'я;

зазначене переведення відбувається без згоди державного службовця;

строк такого переведення не більше одного року;

оплата праці за виконану роботу має бути не нижчою, ніж середній заробіток за попередньою посадою за той самий період;

посада державної служби, з якої переведено державного службовця, зберігається за переведеним державним службовцем протягом строку переведення і не вважається вакантною. Інша особа може бути призначена на цю посаду на визначений строк у порядку, встановленому Законом.

переведення вагітної жінки, державного службовця, який сам виховує дитину віком до 14 років або дитину-інваліда, державного службовця, який у встановленому порядку визнаний інвалідом, без їхньої згоди не допускається.

Разом з тим, у частині 5 статті 32, також передбачено, що державний службовець може бути переведений до іншого населеного пункту лише за умови надання відповідного службового житла або компенсації витрат на проживання з урахуванням його сімейного стану та компенсації інших витрат, пов'язаних з переїздом до іншого населеного пункту.

ДОВІДКОВО.

Закон України від 17 листопада 2011 року № 4050-VI «Про державну службу» розроблений з метою модернізації державної служби, її перетворення з допоміжного інституту держави, який уможлиблює функціонування державних органів, на дієвий механізм забезпечення реалізації прав і свобод людини, колективних інтересів суспільства. Нормативно-правові акти, спрямовані на його реалізацію, набирають чинності одночасно з набранням чинності цим законодавчим актом, з 1 січня 2013 року.

Матеріали прес-служби Нацдержслужби України